

— Знаешъ ли ти, какво те заплашва, задето не пречупвашъ грѣбнакъ предъ мене?

— Да, зная — дребна работа.

— Ти рискувашъ да загубишъ живота си.

— Това именно казахъ азъ: ще загубя нѣщо много малко.

Султанътъ не разбра. Той продължи.

— Защо ти се осмѣли да останешъ правъ и остави сѣнката ти да докосне сѣнката на моята камила?

Безъ да се колебае, Али отвърна: „Никоя сѣнка не ме плаши“.

Султанътъ почна да се интересува повече за тоя човѣкъ, който го оскърбяваше въ собствения му дворецъ.

— Какво е твоето занятие?

— Продавамъ приказки — каза обивняемиятъ.

— Кажи ми една отъ твоитѣ приказки.

— О всемогъщи господарю, каква приказка искашъ — весела или тѣжна. Веселата струва две сребърни монети, а тѣжната четири.

— Мислѣхъ — каза султанътъ — че *смѣхътъ струва повече отъ сълзитъ*.

— Не — каза Али — *защото смѣхътъ изчезва бърже, а скръбта на сърцето трае дълго*.

— Разкажи ми една весела приказка.

Злочестникътъ започна:

— Единъ день единъ паша пристигаше тържествено, заобиколенъ отъ блѣскава свита и храбри войници. Като настѣпи единъ голъ охлювъ, той се плѣзна и се прострѣ цѣлъ на земята. Неговата свита започна да се смѣ грѣмогласно. . .

Човѣкътъ, който
стоеше правъ